

Feltizi-Veress András

Rangadó

1. perc – A bíró a sípjába fúj, úgy, hogy mindenki hallja. Ez most egy különösen idegesítő síp, érzékeny fülekre és a közeli játékosok hallására ártalmas.

1. perc – A két CBA-s bevásárlószatyor megtelik élelmiszerrel, majd hogyan szétszakad útközben. A legügyesebb háziasszonynak is megmérettetés ezzel közlekedni: akrobatikus mozdulatokkal átkelni az úttesten, ahol még zebra sincs. Légvonalban rövidebb. Útközben néhány apró dolog kiesik a szatyorból, és ilyenkor nincs mit tenni. Hiszen annyira érzékeny ez az egyensúlyi állapot, mindkét kéz, mint a mérleg két nyelve. Egyensúlyozz a súlyokkal, és ha megtörik a harmónia, újabb áldozatot követel a mentőakciód. Ezért inkább otthagyja, amúgy is csak egy kis tasak sütőpor hullott a járdára, valakinek majd jó lesz...

4. perc – Az első fontosabb esemény a mérkőzésen: Hajdú megtolja a szélen, egy szép kényszerítő, de az akció meghiúsul: becsúszó szereléssel vet véget neki a svájci hátvéd.

4. perc – Apró ugrásokkal a kulcsot valahogy kirázza zsebéből, úgy, hogy mindkét keze tele, vállán retikül, aligha tudná megismételni a mutatványt. Valahogy ezek a bravúrok mindig az adott pillanatokban sikerülnek csak, se utána, se előtte.

10. perc – Az ellenfél támad. Inler viszi el két ember mellett, becsapva ezzel egy harmadikat is és majdnem saját magát. Aztán jól alakul a helyzet számára, mire feleszmél, a 16-oson belül találja magát, fél méterrel előtte a labda gurul, úgyhogy rálövi. Fölé-mellé.

10. perc – Emlékek, érzések. Következetlenségek, ezek a vágyak és félelmek nem hagynak békét. Elfordítja a zárban. Folytatja terv szerint.

11. perc – Szöglet. Veszélytelen. Bihari egy kicsit túllőtt a célon. Egy szurkolónak meg jó lesz otthonra a labda.

11. perc – A megszokott sárgás színek fogadják. A fény félig jut át a redőnyön. Egy kis világosságot csinál. És hozzá is kezd a vacsora előkészítéséhez. Siet, mivel fél óra múlva már ott is kéne lennie.

14. perc – Kovács egy gyönyörű köténnyel lep meg huszonkét játékost, próbál a kapu felé törni... Egy átadás. De hova?

14. perc – Bekapcsolja a tévét, a Magyarország–Svájc miatt. Sok kis pont közül az egyiket figyeli: a jobb szélsőt. Ismerős mozgás, ismerős lépések, el is mosolyodik láttára. Aztán gyorsan vált a kamera, másokat mutat. Megint egy helyzet, csak befejezetlen.

17. perc – Pontosan három perce nem történik semmi a pályán. Mintha megállt volna az idő a középpályán, mint amikor megszakad a közvetítés és egy állóképet merevítenek a nézők elé. Egyszer nálunk a labda, egyszer náluk és így tovább...

17. perc – A hús bepácolva, a hagyma, a gomba előkészítve. Majd ha hazajön, újra folytatja, hogy friss legyen minden, mire az asztalra kerül.

25. perc – Yakin és Frei passzolgatnak. Majd Yakin megunja, rálövi távolról. Gól! Mondhatjuk: kapushiba. Mit fog kapni az öltözőben...

25. perc – Ketten passzolgatnak, nem tudja megvárni az akció végét, indulnia kell. Kikapcsolja a tévét, berakja a hűtőbe, amit kell. Beköltözik a mosdóba.

40. perc – A magyarok akaraterejével nincs baj, hiszen foggal-körömmel próbálnak szépíteni, minden labdát megtartani és megjátszani. Inkább a technikai hiányosságaik szembetűnőek. A kontrákból építkező, gyors svájci csapat egyre nagyobb veszélyt jelent. Jól helyezkednek, mozgékonyak és nem gondolkoznak sokat lövés előtt. Most is egy bal szélről jövő támadás van kibontakozóban, de a kapu felé emelt labdát kapusunk begyűjti.

40. perc – Ingerli torkát a parfüm, egy kicsit túlfújta magát. És a smink is kihívóbb a kelleténél, mondhatni, már nem természetes.

47. perc – Félidő. A csapatok szusszanhatnak egyet. A magyar válogatottnak lényegesen jobb játékra lenne szüksége egy esetleges döntetlenhez.

47. perc – Kis kézitáskája úgy himbálózik a karján, mint a harang nyelve, tempóban, vasárnap. Prédaként mozog, az esti, városi fények kísérik lépteit. Néhányan utánafordulnak, néhányan nem mernek, és megint néhányan tudomást sem vesznek róla. Ő maga sem érzi jól magát így, és ez egyre inkább látszik rajta. Ahova megy, a helyet már jól ismeri. Egy eldugott kis utca, a főúttól jóval kijebbe. A kínai étterem után kettővel kell befordulni jobbra, a harmadik ház, alulról a negyedik kapucsengő.

46. perc – Második félidő. Többen panaszkodhattak, mert ez egy másik, tompább hangú síp.

46. perc. – Hezítál, hogy becsöngessen-e. Egyszer már megbánta, utána újracsinálta, utána megint. Akkor azt hitte, nem bánta meg... úgy néz ki, mégis. Fölnéz az ablakra. Persze arra az ablakra. A férfi meg éppen kihajol, már várja, füttyent egyet és karjával int neki, majd eltűnik. Innen már nincs visszaút. A kapu berreg, a zár erre kioldódik, mintha cinkostárs lenne.

48. perc – A magyarokkal történhetett valami az öltözőben, mert még rosszabbak lettek. Alig jutnak labdához, és ha néha igen, akkor is szabálytalanul. A bíró már kezdi elveszteni türelmét. Most osztja ki nekünk a negyedik sárga lapot. Legjobb lenne itt véget vetni ennek.

48. perc – Újra a lépcsőforduló. Ezek a lépcsőfordulók... Lassan lépdel felfelé, szeme könnyes és a smink is elkenődött.

53. perc – Na, most talán valami. Czuczor Böjtinek passzol. Böjti meg Takácsnak a jobb szélre. Nem pihen a labda, gurul (kivételesen arra), amerre mi akarjuk. Takács meglódul, hihetetlen sprintbe kezd. Majdnem kisodródik, de még sikerül beadnia középre. Egy fejes és csak egy kicsivel megy a svájci kapu fölé.

53. perc – Gyertyafényes szoba. Meghitt illatok, a füstölő. A férfi arca nem kivehető a félhomályban, ahogy vezeti őt a nappaliba. Leülteti, tölt neki. Egy szót sem váltanak, mintha a sötétség és a némaság most együtt járna. Koccintás. Még mindig nem hangzik el semmi. A nő föláll, odatipeg a szélesvásznú tévéhez, bekapcsolja. A hirtelen fényességben látni mindkettejük arcát, a könnycsepp a szájig ér, megízleli, nyel egyet és ezt látja:

67. perc – Újra Takács húzza meg a szélen. Most nagyon él. Viszont Bergen is él, mégpedig olyannyira, hogy hátulról, egy rossz ütemű becsúszással beleszáll Takácsba. Takács hármat pördül maga körül, egy kis hatásszünet. Mi történt? Lent marad. A kamera ráközelít a jobbszélsőre: iszonyatosan fájhat, teste összegörnyed és mozdulatlan. Az orvoscsapat már jön. Bergen stoplija rendesen felszakította a bőrt és a térdével is baj lehet. Hordágy viszi el. A kamera követi, egészen az alapvonalig. Ő is követi a kamerát tekintetével, látszólag nyugodt már, „semmi baj nem lesz” – mintha ezt súgná valakinek. Bergen kiállítva.

70. perc – A férfi próbál hatni rá. Maradjon még egy kicsit; ha most nem is történik semmi, de igyanak meg még egy pohár bort. Utána jön a vádaskodás: „te akartad ezt”, „eleinte nem én”, „de már egy ideje látom rajtad, hogy nem kellek neked” stb. A nő alig szól valamit, leginkább remeg az idegességtől és zokog. Az ajtó felé támolyog, de a férfi visszatartja. A nő arcul csapja és szalad kifelé.

Az eldugott kis utca ablakából egy ideig még hosszú szitkozódás hallatszik, a „párbeszéd” egyoldalú, a férfi hamar megunja, és belülről magára csukja az ablakot. A nő siettében még hall valami neszt, egy reccsenést, mintha összetört volna valami.

Siet haza, hiszen várja a vacsora, amit még el kell készíteni és oda kell vinni, ahol ő van, akihez tartozik.

82. perc – A vérzést elállították. Takács próbálja mozgatni, és közben elhiteti magával, hogy olyan a lába, mint néhány perccel ezelőtt. Gondolatban fut. Fut a pályán, gyorsabban, mint valaha; átszeli a középpályát, meg sem áll a kapuig. Gólt lő; örömeiben felszalad a lelátóra, ki a stadionból, egészen hazáig.

Az orvosok komor arccal néznek le rá. Néhány szakkifejezést suttognak, csak úgy maguk között, hogy az, akire igazán tartozik, véletlenül se értsen belőle semmit.

82. perc – A férfi eszelős tekintete a tükörben. Az előbbi meghitt szoba egy utolsó, rendetlen kocsmává változott át. A falban ökölnyomok, a poharak összetörve, tartalmuk a szőnyegen, mécsesek felrúgva. A nőre gondol, és arra, hogy szerelmes, és Takácsra, és arra, hogy mennyire gyűlöli őt. Nem is gyűlöli Takácsot, inkább csak elviselné, ha nem létezne most.

92. perc – Mabilon keresik Takácsot. A felesége az. Megnyugtatja, hogy semmi komolyabb baja nincs. Az orvosok csak találgatnak, még el kell menni röntgenre, ott majd kiderül. A vacsora megvár, remélem, nem kell a kórházban maradnom éjszaka. Szeretlek.

92. perc – Egy másik poharat emel le a polcról, de már csak egyet. Tölt, iszik, tölt, iszik; mintha kicsit megnyugodna. Magába száll, nem tud nem a nőre gondolni, pedig tudja, hogy helyzete kilátástalan.